

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-Us 55/2019-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Damira Kosa, predsjednika vijeća te Perice Rosandića i dr. sc. Zdenka Konjića, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Martine Setnik, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženika I. Č. i dr., zbog kaznenih djela iz članka 291. stavka 2. i dr. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. - ispravak i 101/17. - dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje: državni odvjetnik), optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženice N. H., optuženog trgovačkog društva T. V. d.o.o (sada T. I.₁ d.o.o.) i optuženog trgovačkog društva W. d.o.o. podnesenima protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 12. srpnja 2018. broj K-Us-53/2012., u sjednici održanoj 29. ožujka 2021., u nazočnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske I. J., braniteljice optuženika I. Č., Lj. P., odvjetnice u Z.₁, optuženika D. P. i njegovih branitelja T. G., odvjetnika u Z.₁ i N. D., odvjetnika u Z.₁, branitelja optuženika T. K., T. J., odvjetnika u Z.₁, optuženice N. H. i njenih branitelja J. P., odvjetnika u Z.₂ i T. I.₂, odvjetnika u Z.₂, branitelja optuženog trgovačkog društva T. V. d.o.o. (sada T. I.₁ d.o.o.), N. D., odvjetnika u Z.₁ te predstavnika optuženog trgovačkog društva W. d.o.o., N. S., odvjetnika u Z.₁,

presudio i riješio je:

I. Prihvaćaju se žalbe optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženice N. H. i optuženika TD T. V., d.o.o., ukida se prvostupanjska presuda u osuđujućem dijelu i to u odnosu na optuženika I. Č. zbog kaznenih djela iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u točkama 2. i 3. izreke, optuženika D. P. zbog kaznenih djela iz članka 291. stavka 2. u svezi s člankom 37. KZ/11. u točkama 2. i 3. izreke i kaznenog djela iz članka 246. stavka 1. u svezi s člankom 37. KZ/11. u točki 4. izreke, optuženicu N. H. zbog kaznenih djela iz članka 312. stavka 1. u svezi s člankom 37. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 105/04., 84/05., 71/06., 110/07., 152/08. i 57/11. - dalje: KZ/97.) u točkama 2. i 3. izreke, kaznenog djela iz članka 291. stavka 2. u svezi s člankom 38. KZ/11. u točki 3. izreke i kaznenog djela iz članka 246. stavka 1. KZ/11. u točki 4. izreke te u odnosu na optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. zbog kaznenih djela iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 3. stavkom 1. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela („Narodne novine“, broj 151/03.,

110/07., 45/11. i 143/12. – dalje: ZOPOKD) u točkama 2. i 3. izreke, a povodom tih žalbi i po službenoj dužnosti u odnosu na optuženo trgovačko društvo T. g. d.o.o. zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD u točki 3. izreke te u odnosu na optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. zbog kaznenog djela iz članka 246. stavka 1. KZ/11. u svezi s člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD u točki 4. izreke pa se predmet u tom dijelu upućuje prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Usljed gornje odluke žalba optuženog trgovačkog društva W. d.o.o. je bespredmetna.

II. Djelomično se prihvaća žalba državnog odvjetnika, ukida se prvostupanjska presuda u oslobađajućem dijelu točke 4. izreke u odnosu na optuženika I. Č. zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11. i optuženika D. P. zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 1. u svezi s člankom 37. KZ/11. i predmet upućuje prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

III. U ostalom dijelu, žalba državnog odvjetnika odbija se kao neosnovana te se u ostalom pobijanom, a neukinutom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Zagrebu od 12. srpnja 2018. broj K-Us-53/2012. pod točkom 1) izreke, na temelju članka 453. točke 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.), optuženik I. Č., optuženik D. P. i optuženik T. K. oslobođeni su optužbe i to optuženik I. Č. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. KZ/11., optuženik D. P. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 37. KZ/11. te optuženik T. K. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti pomaganjem iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 38. KZ/11., dok je u odnosu na optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. utvrđeno da nije odgovorno zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD.

Pod točkom 2) izreke optuženik I. Č., optuženik D. P. i optuženica N. H. proglašeni su krivima i to optuženik I. Č. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. KZ/11., optuženik D. P. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 37. KZ/11. i optuženica N. H. zbog kaznenog djela krivotvorenja službene isprave poticanjem iz članka 312. stavka 1. u svezi s člankom 37. KZ/97., dok je optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. proglašeno odgovornim zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD.

Pod točkom 3) izreke optuženik I. Č., optuženik D. P. i optuženica N. H. proglašeni su krivima i to optuženik I. Č. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. KZ/11., optuženik D. P. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 37. KZ/11. i optuženica N. H. zbog kaznenog djela krivotvorenja službene isprave poticanjem iz članka 312. stavka 1. u svezi s člankom 37. KZ/97. i kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti pomaganjem iz

članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 38. KZ/11., dok je optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. proglašeno odgovornim zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD.

Na temelju članka 453. točke 3. ZKP/08. u odnosu na optuženo trgovačko društvo T. G. d.o.o. utvrđeno je da isto nije odgovorno zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. KZ/11. u svezi s člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD.

Također, u istoj točki izreke optuženik H. V., na temelju članka 453. točke 3. ZKP/08., oslobođen je optužbe zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. u svezi s člankom 37. KZ/11.

Pod točkom 4) izreke optuženik D. P. i optuženica N. H. proglašeni su krivima i to optuženik D. P. zbog kaznenog djela zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju poticanjem iz članka 246. stavka 1. u svezi s člankom 37. KZ/11., a optuženica N. H. zbog kaznenog djela zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 1. KZ/11., dok je optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. proglašeno odgovornim zbog kaznenog djela zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 1. u svezi s člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD).

U istoj točki izreke, na temelju članka 453. točke 3. ZKP/08, optuženik I. Č. i optuženik D. P. oslobođeni su optužbe i to optuženik I. Č. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11., a optuženik D. P. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 1. u svezi s člankom 37. KZ/11.

Optuženiku I. Č. za kaznena djela opisana pod točkama 2. i 3. izreke presude, na temelju članka 291. stavka 2. KZ/11., utvrđena je kazna zatvora u trajanju jedne godine i šest mjeseci za svako djelo te je, na temelju članka 51. stavka 1. i 2. KZ/11., optuženik I. Č. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju dvije godine.

Na temelju članka 54. KZ/11. u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora optuženiku I. Č. je uračunato vrijeme lišenja slobode od 9. lipnja 2011. do 27. srpnja 2011.

Optuženiku D. P. je za kaznena djela opisana pod točkama 2. i 3. izreke presude, na temelju članka 291. stavka 2. KZ/11., utvrđena kazna zatvora u trajanju jedne godine za svako djelo, a za kazneno djelo opisano pod točkom 4. izreke presude, na temelju članka 246. stavka 1. KZ/11., utvrđena je kazna zatvora u trajanju šest mjeseci te je, na temelju članka 51. stavka 1. i 2. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju jedne godine i osam mjeseci.

Na temelju članka 54. KZ/11. u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora optuženiku D. P. uračunato je vrijeme lišenja slobode od 9. lipnja 2011. do 19. srpnja 2011.

Optuženici N. H. je za kaznena djela opisana po točkama 2. i 3. izreke presude, na temelju članka 312. stavka 1. KZ/97., utvrđena kazna zatvora u trajanju šest mjeseci za svako djelo, za kazneno djelo opisano u točki 3. izreke presude, na temelju članka 291. stavak 2. KZ/11., utvrđena je kazna zatvora u trajanju jedne godine, za kazneno djelo opisano pod točkom 4. izreke presude, na temelju članka 246. stavka 1. KZ/11., utvrđena je kazna zatvora u trajanju šest mjeseci te je, na temelju članka 51. stavka 1. i 2. KZ/11., osuđena na

jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju jedne godine i šest mjeseci s tim da joj je, na temelju članka 57. KZ/11., izrečena djelomična uvjetna osuda tako da će se neuvjetovani dio kazne u trajanju devet mjeseci izvršiti, a uvjetovani dio kazne u trajanju devet mjeseci se neće izvršiti ako optuženica N. H. u vrijeme provjeravanja od pet godina ne počini novo kazneno djelo.

Na temelju članka 54. KZ/11. u neuvjetovani dio kazne zatvora optuženici N. H. uračunato je vrijeme lišenja slobode od 9. lipnja 2011. do 27. srpnja 2011.

Optuženom trgovačkom društvu T. V. d.o.o. (sada T. I.₁ d.o.o.) na temelju članka 10. stavka 3. ZOPOKD utvrđene su novčane kazne u visini od 300.000,00 kuna za svako djelo opisano pod točkama 2) i 3) izreke presude te je, na temelju članka 11. ZOPOKD kažnjena jedinstvenom novčanom kaznom u visini od 450.000,00 kuna.

Na temelju članka 9. stavak 2. ZOPOKD optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. (sada T. I.₁ d.o.o.) dužno je platiti novčanu kaznu u visini od 450.000,00 kuna u roku od tri mjeseca, a ako pravna osoba ne plati u tom roku novčanu kaznu, novčana kazna naplatit će se prisilno.

Optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. na temelju članka 10. stavka 2. ZOPOKD kažnjeno je novčanom kaznom u visini od 30.000,00 kuna za kazneno djelo opisano pod točkom 4) izreke presude.

Na temelju članka 9. stavka 2. ZOPOKD optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. dužno je platiti novčanu kaznu u visini od 30.000,00 kuna u roku od tri mjeseca, a ako pravna osoba ne plati u tom roku novčanu kaznu, novčana kazna naplatit će se prisilno.

Na temelju članka 560. stavaka 1. i 2. ZKP/08. utvrđeno je da novčani iznos od 33.834,57 kuna predstavlja imovinsku korist koju je optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. ostvarilo kaznenim djelom iz članka 246. stavka 1. KZ/11. u svezi članka 3. stavka 1. ZOPOKD, koji novčani iznos predstavlja imovinu Republike Hrvatske te je naloženo optuženom trgovačkom društvu W. d.o.o. da Republici Hrvatskoj uplati novčani iznos od 33.834,57 kuna u korist Državnog proračuna RH u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Na temelju članka 560. stavka 3. ZKP/08. odbijen je prijedlog za oduzimanje imovinske koristi u odnosu na optuženo trgovačko društvo T. G. d.o.o. i optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. jer je imovinska korist obuhvaćena imovinskopravnim zahtjevom.

Na temelju članka 148. stavaka 1. i 3. ZKP/08. u odnosu na osuđujući dio presude naloženo je solidarno optuženiku I. Č., optuženiku D. P. i optuženici N. H. platiti troškove kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 1. ZKP/08. koji se odnose na troškove za vještake i svjedoke o kojoj visini će sud donijeti posebno rješenje. Troškove iz članka 145. stavka 2. točke 6. ZKP/08. optuženik I. Č., optuženik D. P. i optuženica N. H. dužni su platiti svaki u visini od 3.000,00 kuna koji trošak se odnosi na paušalnu svotu, dok su optuženik I. Č., optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. i optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. dužni platiti i troškove iz članka 145. stavka 2. točke 7. ZKP/08. koji se odnose na nagradu i nužne izdatke predstavnika i branitelja po službenoj dužnosti o kojoj visini će sud donijeti posebno rješenje.

Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08. u odnosu na oslobađajući dio presude optuženik I. Č., optuženik D. P., optuženik T. K., optuženik H. V., optuženo trgovačko društvo T. G. d.o.o. (sada V. u. d.o.o.) i optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. oslobođeni su naknade troškova kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točaka 1. do 5. ZKP/08. te nužnih izdataka optuženika i nužnih izdataka i nagrada branitelja i predstavnika te isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Na temelju članka 158. stavka 2. ZKP/08. dosuđen je imovinskopravni zahtjev oštećeniku Javnoj ustanovi G. s. u visini od 1.874.559,48 kuna te je naloženo solidarno optuženiku I. Č., optuženiku D. P. i optuženici N. H. platiti oštećeniku dosuđeni iznos u roku od 8 dana od pravomoćnosti presude dok je, na temelju članka 158. stavka 3. ZKP/08., oštećenik s istim imovinskopravnim zahtjevom u odnosu na optuženika H. V. i optuženo trgovačko društvo T. G. d.o.o. upućen u parnicu.

Na temelju članka 158. stavka 2. ZKP/08. dosuđen je djelomično imovinskopravni zahtjev oštećenika Grada V. u visini od 4.078.234,91 kuna te je naloženo solidarno optuženiku I. Č., optuženiku D. P. i optuženici N. H. platiti oštećeniku dosuđeni iznos u roku od 8 dana od pravomoćnosti presude dok je s preostalim dijelom imovinskopravnog zahtjeva oštećenik upućen u parnicu.

Na temelju članka 158. stavka 3. ZKP/08. oštećenik Grad V. je s imovinskopravnim zahtjevom u visini od 7.490.177,98 kuna odnosu na optuženika I. Č., optuženika D. P. i optuženika T. K. upućen u parnicu.

Na temelju članka 158. stavka 3. ZKP/08. oštećenik Grad V. je s imovinskopravnim zahtjevom u visini od 306.315,26 kuna u odnosu na optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženicu N. H., optuženika H. V., optuženo trgovačko društvo T. G. d.o.o. (sada V. u. d.o.o.) i optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. (sada T. I. d.o.o.) upućen u parnicu.

Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na oslobađajući dio pobijane presude te zbog odluke o kazni u odnosu na osuđujući dio pobijane presude, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske „djelomično ukine presudu u oslobađajućem dijelu, odnosno preinači istu u dijelu odluka o kaznama u odnosu na I.-okr. I. Č., II.-okr. D. P., IV.-okr. N. H., VII.-okr. TD T. V. d.o.o. i VIII.-okr. TD W. d.o.o. na način da im izrekne strože kazne.“

Žalbu je, također, podnio optuženik I. Č. osobno i po braniteljici G. K. M., odvjetnici u Z.₁ u odnosu na osuđujući dio presude zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točaka 7. i 11. te stavka 3. ZKP/08., pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 4. ZKP/08., odluke o kazni i odluke o oduzimanju imovinske koristi, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu u osuđujućem dijelu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje. S obzirom da su obje žalbe podnesene sadržajno iz istih žalbenih osnova bit će razmatrane kao jedna žalba optuženika I. Č.

Prvostupanjsku presudu u osuđujućem dijelu pod točkama 2., 3. i 4. izreke pobija žalbom i optuženik D. P. po branitelju T. G., odvjetniku u Z.₁, zbog bitnih povreda odredaba

kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točaka 5., 7. i 11. te stavaka 2. i 3. ZKP/08., povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 4. ZKP/08., pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom „ukinuti presudu Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: K-Us-53/2012 od 12. srpnja 2018. godine u toč. 2. izreke, te osuđujućim dijelovima toč. 3. i 4. izreke, te vratiti na ponovni postupak, podredno preinačiti presudu u smislu žalbenih navoda“. Također optuženik podnosi žalbu i po branitelju N. D., odvjetniku u Z.₁, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni u osuđujućem dijelu pod točkama 2., 3. i 4. izreke, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu ukine u pobijanom dijelu te predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku, a podredno da pobijanu presudu preinači u smislu žalbenih navoda. Budući da su u obje žalbe istaknuti u bitnom isti žalbeni razlozi bit će razmatrane kao jedna žalba optuženika D. P.

Protiv prvostupanjske presude u osuđujućem dijelu pod točkama 2., 3. i 4. izreke žali se i optuženica N. H. po branitelju J. P., odvjetniku u Z.₂, zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točaka 7. i 11. te stavaka 2. i 3. ZKP/08., pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona iz članka 469. točke 1. ZKP/08. i odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske „usvoji žalbu i ukine presudu prvog stupnja u cijelosti te cijeli predmet vrati na ponovni postupak pred drugo izmijenjeno vijeće.“

Žalbu je podnijelo i optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. (sada T. I.₁ d.o.o.) po branitelju N. D., odvjetniku u Z.₁ u odnosu na osuđujući dio pobijane presude pod točkama 2. i 3. izreke zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu ukine u pobijanom dijelu te predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku, a podredno da pobijanu presudu preinači u smislu žalbenih navoda.

Žali se, također, i optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. po predstavniku E. M., odvjetniku u Z.₁, pobijajući prvostupanjsku presudu u osuđujućem dijelu pod točkom 4. izreke zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da „Vrhovni sud Republike Hrvatske usvoji žalbu i ukine prvostupanjsku presudu i vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.“

Odgovor na žalbu optuženika I. Č. u odnosu na kazneno djelo iz točke 2. izreke podnio je državni odvjetnik, smatrajući da „žalbeni navodi obrane I.-okr. I. Č. nisu osnovani, odnosno da prvostupanjski sud nije počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka, a niti je pogrešno utvrdio činjenično stanje.“

Odgovore na žalbu državnog odvjetnika podnijeli su:

- optuženik D. P. po braniteljima T. G., odvjetniku u Z.₁ i N. D., odvjetniku u Z.₁, s prijedlogom da se žalba USKOK-a u cijelosti odbije kao neosnovana,

- optuženik T. K. po branitelju T. J., odvjetniku u Z.₁, s prijedlogom da se žalba USKOK-a odbije kao neosnovana,

- optuženik H. V. po branitelju M. K.₁, odvjetniku iz Odvjetničkog društva K., H. i V. j.t.d. sa sjedištem u V.₁, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske „odbije žalbu USKOKA kao neosnovanu i potvrdi toč. 3.) presude Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-53/2012 od 12. srpnja 2018. godine u dijelu kojom je V-opt. oslobođen od optužbe.“ te

- optuženo trgovačko društvo T. G. d.o.o. po predstavniku Z. N., odvjetniku u Z.₁, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske „u odnosu na VI optuženu pravnu osobu odbije kao neosnovanu žalbu Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, te potvrdi prvostupanjsku presudu u dijelu koji se odnosi na VI optuženu pravnu osobu.“

Postupajući u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08., spis je prije dostave sucu izvjestitelju bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Sjednica vijeća je u javnom dijelu održana u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske I. J., braniteljice optuženika I. Č., Lj. P., odvjetnice u Z.₁, optuženika D. P. i njegovih branitelja T. G., odvjetnika u Z.₁ i N. D., odvjetnika u Z.₁, branitelja optuženika T. K., T. J., odvjetnika u Z.₁, optuženice N. H. i njenih branitelja J. P., odvjetnika u Z.₂ te T. I.₂, odvjetnika u Z.₂, branitelja optuženog trgovačkog društva T. V. d.o.o. (sada T. I.₁ d.o.o.) N. D., odvjetnika u Z.₁ te predstavnika optuženog trgovačkog društva W. d.o.o., N. S., odvjetnika u Z.₁, koji su u žalbama, odnosno odgovorima na žalbe zahtijevali obavijest o sjednici, a u odsutnosti uredno obaviještenih: optuženika I. Č., njegovog branitelja M. V.₁, odvjetnika u Z.₁, optuženika T. K. i predstavnice optuženog trgovačkog društva T. V. d.o.o. (sada T. I.₁ d.o.o.) G. T. B., sukladno odredbi članka 475. stavka 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08-19).

Žalbe optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženice N. H. i optuženika TD T. V. d.o.o. su osnovane, žalba državnog odvjetnika je djelomično osnovana, a žalba optuženog trgovačkog društva W. d.o.o. je bespredmetna.

U odnosu na presudu

Kazneno djelo opisano u točki 1) izreke prvostupanjske presude

Državni odvjetnik se u odnosu na kazneno djelo iz točke 1) izreke pobijane presude žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, iako bitnu povredu odredaba kaznenog postupka ne obrazlaže, već iz sadržaja žalbe proizlazi samo žalbena osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Ispitujući pobijanu presudu na temelju odredbe članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08-19, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, nije našao da bi u tom dijelu bila počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

U okviru žalbene osnove pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ističe da iz izvedenih dokaza proizlazi da je prije donošenja odluke Gradskog poglavarstva odlučeno po optuženiku Č. da se posao zbrinjavanja bala, ali i novonastalog otpada dodijeli društvu pod upravom optuženika P.₁, koje društvo nije imalo potrebne dozvole, kapacitete, tehnologiju te

lokaciju za obavljanje posla, da je tome društvu omogućena izgradnja fiksnog postrojenja, da je iskorištena mogućnost ugovaranja poslova iz razloga navodne žurnosti, da je za sve navedeno iskorištena studija društva A. te da su članovima Gradskog poglavarstva i Nadzornog odbora društva V.₂ d.d. prešućene bitne činjenice i prezentirane neistinite činjenice kako bi glasali za takvu odluku. Postupanje koje se optuženicima inkriminira odnosi se na okolnosti pod kojima je došlo do sklapanja Ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije B.₁ broj ... i dodatka istom Ugovoru, kao i realizacija istih, a koje postupanje, po mišljenju državnog odvjetnika, predstavlja pogodovanje društvu T. V. d.o.o. i pribavljanje istome društvu znatne nepripadne imovinske koristi na štetu Grada V. i društva V.₂ d.d. Državni odvjetnik smatra da iz obrane optuženika K.₁ te iskaza svjedoka M. B., N. R. i D. S. proizlazi da je još tijekom 2008. godine postignut dogovor optuženika Č. i optuženika P.₁ da će posao radi sanacije baliranog otpada privremeno smještenog na lokaciji B.₁ i zbrinjavanje budućeg novonastalog otpada dobiti trgovačko društvo V.₃ d.o.o. bez provođenja postupka javne nabave i bez koncesije. Pritom državni odvjetnik smatra da prvostupanjski sud zanemaruje utvrđenja koja proizlaze iz službene zabilješke sa sastanka održanog 21. listopada 2008. u fondu iz koje proizlazi da su sastanku prisustvovali optuženik Č. kao gradonačelnik Grada V., optuženik P.₁ kao predstavnik društava T. G. d.o.o. i V.₃ d.o.o., optuženik K.₁ kao direktor društva V.₂ d.d., N. R. kao državni tajnik ministarstva, V. M. kao direktor fonda, A. B. iz istog fonda te D. S. kao direktor A. d.o.o. Na tom sastanku se raspravljalo o zbrinjavanju komunalnog otpada na lokaciji B.₁ u V.₁ pri čemu je bilo govora o MBO tehnologiji. Prisutnost optuženika P.₁ i teme o kojima se raspravljalo, prema mišljenju državnog odvjetnika, jasno ukazuju da je već u tom trenutku dogovarano da će upravo društvo V.₃ d.o.o. dobiti predmetni posao jer u suprotnom nema nikakvog razloga da na takvoj vrsti sastanka s tom temom bude prisutan netko tko s istim nema veze niti interesa. Stoga državni odvjetnik smatra da je dogovor između optuženika Č. i optuženika P.₁ postignut i prije nego što je Gradsko poglavarstvo o njemu raspravljalo.

Protivno žalbenim navodima državnog odvjetnika, prvostupanjski sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i optuženike I. Č., D. P. i T. K. u nedostatku dokaza pravilno oslobodio od optužbe za terećena kaznena djela.

Okolnost da je optuženik P.₁ bio prisutan na sastanku održanom u 21. listopada 2008. na kojem sastanku se raspravljalo i o zbrinjavanju komunalnog otpada u Gradu V., sama za sebe, izvučena iz konteksta sveukupnih zbivanja oko problema zbrinjavanja komunalnog otpada Grada V. u inkriminirano vrijeme, protivno navodima žalbe, ne govori u prilog već postignutom dogovoru između optuženika Č. i optuženika P.₁ da se i prije održane sjednice Gradskog poglavarstva 18. prosinca 2008. posao zbrinjavanja komunalnog otpada dodijeli društvu V.₃ d.o.o. kojeg je predsjednik uprave bio optuženik P.₁, a radi stjecanja znatne imovinske koristi za to trgovačko društvo na štetu Grada V. i trgovačkog društva V.₂ d.d.

Naime, iz sadržaja službene zabilješke od 21. listopada 2008. vidljivo je da je N. R., državni tajnik ministarstva obrazlagao razloge sazivanja sastanka na temu zbrinjavanja baliranog komunalnog otpada na lokaciji B.₁ V.₁, pa je logično i životno, iako to u navedenoj bilješci nije izričito navedeno, da sudionici tog sastanka na isti nisu pristupili samoinicijativno već su evidentno, u skladu s uobičajenom poslovnom praksom, na taj sastanak prethodno i pozvani od strane organizatora, tim više što iz sadržaja te službene zabilješke proizlazi da je taj sastanak u korelaciji sa prethodno održanim sastankom u V. vezano za montažu stroja za MBO na lokaciji B.₁ u V.₁, s obzirom da je i prema iskazu svjedoka R., problem odlaganja

otpada u Gradu V. bio veliki ekološki problem pa je od lokalne samouprave traženo da se taj problem riješi.

Državni odvjetnik u prilog tvrdnji o postojanju ranije spomenutog prethodnog dogovora optuženika Č. i optuženika P.₁, a time i u odnosu na radnju poticanja optuženika Č. od strane optuženika P.₁ na počinjenje kaznenog djela, ukazuje na iskaze pojedinih svjedoka, međutim ti svjedoci nisu imali neposredna saznanja o postojanju inkriminiranog dogovora već su iznosili svoje zaključke na temelju vlastitih impresija, odnosno da se od početka imao dojam da bi se posao zbrinjavanja otpada povjerio društvu optuženika P.₁ (A. B.), da je na sastancima bilo govora da bi se taj problem riješio preko društva T. V. (K. C. B.), da bi optuženik P.₁ znao reći optuženiku Č. da napravi kako su se i dogovorili (V. K.), da je bilo očito da optuženik Č. inzistira na pogodovanju optuženiku P.₁ (M. V.₂), da je optuženik P.₁ odavao dojam da je dobar s optuženikom Č. (R. R.), da su optuženik P.₁ i optuženica H. dolazili na sastanke s gradonačelnikom Č. (M. K.₂), da je optuženik P.₁ zastupao samo svoje interese (M. C.). Stoga iskazi tih svjedoka nemaju takvu dokaznu snagu koja bi govorila u prilog zaključku o postojanju inkriminiranog prethodnog dogovora između optuženika Č. i optuženika P.₁ kako to pogrešno smatra državni odvjetnik.

Isto tako, na dokazima neutemeljeno i potpuno paušalno je povezivanje angažmana trgovačkog društva A. d.o.o. u izradi dokumentacije o načinu interventne obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada s ostvarenjem prethodnog kriminalnog dogovora između optuženika Č. i optuženika P.₁, za koje društvo državni odvjetnik smatra da je i angažirano kao osiguranje da će društvo V.₃ d.o.o. biti predloženo kao najadekvatniji partner za posao zbrinjavanja komunalnog otpada i koje društvo je optuženik Č. na sjednici Gradskog poglavarstva predložio kao izrađivača navedene studije. To stoga što se radi o društvu koje je bilo u sastavu H. e., a poslovanje društva obuhvaćalo je izrade studija utjecaja na okoliš te pripremanje planova za slučajeve ekoloških nesreća, sudjelovalo je u izradi nacionalne strategije gospodarenja otpadom u Republici Hrvatskoj, a prema iskazu svjedoka N. R. to društvo je u inkriminirano vrijeme bilo jedina stručna agencija koja se bavila zaštitom okoliša.

U tom kontekstu valja promatrati i žalbeni prigovor koji se odnosi na svijest optuženika Č. da društvo V.₃ d.o.o. nije ispunjavalo zakonske uvjete za zbrinjavanje komunalnog otpada jer za to nije posjedovalo dozvole, s obzirom da je upravo društvo A. d.o.o. predložilo društvo V.₃ d.o.o. kao jednog od najozbiljnijih potencijalnih partnera za rješavanje problema otpada s obzirom na reference tog društva i osiguranje lokacije, pri čemu je, prema iskazu svjedoka D. S. i N. R., preduvjet za dobivanje dozvole bila izgradnja postrojenja za zbrinjavanje otpada, a koju dozvolu nije posjedovalo ni trgovačko društvo V.₂ d.d.

Osim toga, neosnovan je žalbeni prigovor da u konkretnom slučaju nije bilo osnova za primjenu izuzeća s osnova žurnosti predviđenog po Zakonu o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj 110/07.), a po prijedlogu društva A. d.o.o., već da je taj prijedlog iskorišten kako bi se stvorio navodni pravni osnov za dodjelu posla društvu V.₃ d.o.o., što je prema mišljenju državnog odvjetnika, klasični primjer pogodovanja, tim više što je 1. siječnja 2009. stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o javnoj nabavi po kojem više nije postojala mogućnost isključenja primjene Zakona o javnoj nabavi pozivom na žurnost sprečavanja nastanka štete.

Naime, odredbom članka 5. stavka 1. točke 15. Zakona o javnoj nabavi koji je bio na snazi u inkriminirano vrijeme bilo je propisano da se taj zakon ne primjenjuje na nabavu s ciljem žurnog sprečavanja nastanka štete ili otklanjanja posljedica nastale štete uzrokovane djelovanjem više sile ili zbog drugih opasnosti, ako vrijednost nabave nije veća od procijenjene vrijednosti koja podliježe obvezi objavljivanja u Službenom listu Europske zajednice sukladno Uredbi o objavama i evidenciji javne nabave.

U Prijedlogu načina interventne obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada s područja Grada V. društva A. d.o.o., kojem društvu je povjerena izrada dokumentacije o načinu interventne obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada s područja Grada V. na temelju zaključka Gradskog poglavarstva od 4. prosinca 2008., navedeno je da se balirani otpad protuzakonito skladišti na otvorenom prostoru, da su bale u lošem stanju s folijom čija je trajnost dvije godine, da u balama ima opasnog otpada što predstavlja opasnost za vodozaštitno područje te je predložena izgradnja pogona za mehaničko biološku obradu (MBO) baliranog i novonastalog komunalnog otpada uz hitno pronalaženje pouzdanog i provjerenog partnera upoznatog s problemima baliranog otpada, a društvu V.₂ d.d. predloženo je da kontaktira društva P.₂ i V.₃ d.o.o. (T. G.) kao jednog od najozbiljnijih potencijalnih partnera za rješavanje problema otpada s obzirom na resurse potrebne za rješavanje problema baliranog otpada, a pogotovo što te tvrtke raspolazu lokacijom na koju se balirani otpad može premjestiti, pri čemu je naglašeno da se najhitnije pristupi izvedbi interventnog rješenja baliranog otpada.

Prijedlog društva A. d.o.o. bio je prezentiran članovima Gradskog poglavarstva na sjednici 18. prosinca 2008. i kao takav prihvaćen te je donesen zaključak kojim je društvu V.₂ d.d. naloženo da žurno zaključi ugovor o interventnom odvozu i zbrinjavanju baliranog komunalnog otpada kao i novonastalog otpada do otvaranja županijskog centra za zbrinjavanje otpada, radi sanacije postojeće lokacije B.₁ s predloženim poslovnim partnerom u skladu s uvjetima utvrđenim od strane društva A. d.o.o. Osim toga, prijedlog A. je bio dostavljen članovima Gradskog poglavarstva i prije sjednice pa im je njegov sadržaj bio dostupan, kako to u svom iskazu potvrđuje i svjedokinja D. H. V. koja je u inkriminirano vrijeme bila članica Gradskog poglavarstva i koja je navela da su tu studiju podržale sve političke stranke.

Slijedom iznijetoga, nije osnovan žalbeni navod državnog odvjetnika da bi optuženik Č. članovima Gradskog poglavarstva prešutio da je ranije s optuženikom P.₁ dogovorio dodjeljivanje posla zbrinjavanja otpada društvu V.₃ d.o.o. i da je u tu svrhu isključio javnost s rasprave, a sve s ciljem da se prijedlog A. d.o.o. iskoristi za sklapanje ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije B.₁ prije 1. siječnja 2009. kada je stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama zakona o javnoj nabavi po kojem više nije postojala mogućnost isključenja primjene Zakona o javnoj nabavi pozivom na žurnost sprečavanja nastanka štete, kako to pravilno zaključuje i prvostupanjski sud, kao što je i neutemeljena tvrdnja državnog odvjetnika da članovi Gradskog poglavarstva nisu odlučili da se ugovor s društvom V.₃ d.o.o. odnosi i na zbrinjavanje novonastalog otpada, jer suprotno proizlazi iz sadržaja zaključka od 18. prosinca 2008.

Potreba žurnosti radi sprečavanja nastanka štete za okoliš kao razlog zaključenja ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije B.₁, nasuprot navodima žalbe, i po mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, osim iz sadržaja prijedloga A., proizlazi i iz činjenice da je zbrinjavanje komunalnog otpada

Grada V. bio višegodišnji gorući problem Grada V., da se na više sjednica Gradskog poglavarstva raspravljalo o tom problemu, da je postojao kontinuirani pritisak javnosti i struke da se taj problem hitno riješi na koji problem je Grad V. upozoravan od strane nadležnog ministarstva i inspeksijskih službi rješenjima ministarstva od 3. srpnja 2007. i 18. siječnja 2008. kojim rješenjima je naređeno pravnoj osobi V.2 d.d. uklanjanje privremeno uskladištenog komunalnog otpada iz skladišnog prostora na lokaciji B.1 s rokom izvršenja 30. rujna 2007. uz prijetnju novčanom kaznom. U tom rješenju navedeno je da skladište nije zatvoreno već, suprotno zakonu, otvoreno, nije izgrađeno od čvrstog materijala, da podna površina nije nepropusna i otporna na djelovanje otpada, da spremnici nisu izvedeni tako da omogućavaju sigurno punjenje i pražnjenje te da je moguće raznošenje otpada vjetrom i ispiranje sadržaja spremnika atmosferskim padalinama što je protuzakonito.

O potrebi žurnosti radi sprečavanja nastanka štete za okoliš svjedočila je i J. B. P., državna tajnica u ministarstvu navodeći da su rezultati analize vode u inkriminirano vrijeme na tom području ukazivali da je voda zagađena nitratima i bakterijama i nije bila ispravna za piće, što je bilo i za očekivati jer su bale propuštale.

Državni odvjetnik, nasuprot tome suprotstavlja nalaz i mišljenje vještaka za zaštitu okoliša G. K. koji je naveo da je dio bala bio oštećen, ali da uslijed toga nije došlo do bitnog povećanog opterećenja okoliša tvarima koje potječu iz baliranog otpada, kao i da nije bilo naznaka opasnosti od nastanka akcidenta. Međutim, unatoč tome, pravilno prvostupanjski sud problem otpada u Gradu V. i procjenu načina rješavanja tog problema vezano za eventualno postojanje opasnosti od ekološkog akcidenta, a time i nastanka štete, dovodi u vezu s okolnostima aktualnim u vrijeme inkriminacije, a to je, prije svega, rezultat inspeksijskih nadzora o stanju baliranog otpada i nedostacima njegova skladištenja i sadržaj prijedloga A. o hitnosti rješavanja problema baliranog i novonastalog otpada, a sve u kontekstu članka 5. stavka 1. točke 15. Zakona o javnoj nabavi koju odredbu, i po mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, treba tumačiti na način kako to čini i prvostupanjski sud, odnosno da je za primjenu te odredbe dovoljno i postojanje potencijalne opasnosti za nastanak štete, a koja opasnost je, s obzirom na sve naprijed iznijeto, u konkretnom slučaju egzistirala.

U dijelu žalbe u kojem govori o postojanju svijesti optuženika Č. da Grad V. za gradnju postrojenja nije imao osigurana sredstva, a koja činjenica da je također prešućena članovima Gradskog poglavarstva, treba reći da već u žalbi državni odvjetnik potvrđuje da je dio sredstava koja se odnose na zbrinjavanje postojećih bala trebao osigurati fond pa ni taj žalbeni prigovor nije osnovan.

Također, državni odvjetnik ukazuje i na činjenicu da za gradnju postrojenja nije bilo potrebe s obzirom da je bila predviđena gradnja Županijskog centra za gospodarenje otpadom, odnosno Regionalnog centra za obradu otpada, međutim, odluka o izgradnji postrojenja za hitnu sanaciju stanja na postojećem privremenom odlagalištu otpada u B.1 donesena je na sjednici Gradskog poglavarstva 18. prosinca 2008., a iz zaključka s te sjednice proizlazi da je gradnja postrojenja predviđena za hitnu sanaciju stanja sve do otvaranja Županijskog centra za gospodarenje otpadom, što ukazuje na činjenicu da su članovi Gradskog poglavarstva imali itekako u vidu izgradnju županijskog centra, koji, prema iskazima ispitanih svjedoka, nije bio izgrađen do okončanja prvostupanjskog postupka.

Nije utemeljen ni žalbeni prigovor državnog odvjetnika da članovima Gradskog poglavarstva na sjednici 18. prosinca 2008. nije predočeno mišljenje Upravnog odjela za

komunalni sustav, urbanizam i zaštitu okoline od 17. prosinca 2008. u kojem je iskazan stav da je prijedlog ugovora neprihvatljiv. Naime, iz sadržaja zapisnika s navedene sjednice proizlazi da je na sjednici predložen prijedlog ugovora, da je bio prisutan i pročelnik tog odjela M. B. koji je bio u mogućnosti iznijeti stav odjela o predmetnom ugovoru, međutim, iz zapisnika sa sjednice je vidljivo da se M. B., upravo suprotno od onog što tvrdi državni odvjetnik, uz većinu članova Gradskog poglavarstva priklonio predloženom zaključku o prihvaćanju prijedloga načina interventne obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada s područja Grada V., prethodno izjavivši da je stanje s otpadom alarmantno.

Slijedom iznijetoga, suprotno navodima žalbe, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da nije dokazano da bi optuženik Č., znajući da nije postojala neposredna opasnost od nastanka štetnog događaja u okolišu koja bi opravdavala žurno postupanje te da trgovačko društvo V.₃ d.o.o. nema uvjete za žurno zbrinjavanje postojećeg i novonastalog komunalnog otpada, iskorištavanjem položaja i ovlasti, kao gradonačelnik Grada V. i predsjednik Gradskog poglavarstva, a na poticaj optuženika P.₁, s ciljem pribavljanja znatne imovinske koristi za trgovačko društvo V.₃ d.o.o., osigurao da to društvo dobije posao zbrinjavanja komunalnog otpada na području Grada V., a na štetu grada V. i trgovačkog društva V.₂ d.d. zaključivanjem ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije B.₁.

U odnosu na optuženika T. K. državni odvjetnik u žalbi tvrdi da je optuženik bio svjestan svih okolnosti sklapanja ugovora između društva V.₃ d.o.o. i posljedica koje potpisivanje tog ugovora nosi, jer bez potpisa optuženika K.₁ kao direktora društva V.₂ d.d. navedeni ugovor ne bi mogao biti sklopljen pa je svojim potpisom omogućio ostvarenje ranije postignutog dogovora između optuženika Č. i optuženika P.₁ i time pomogao ostvarenju tih dogovora u pogodovanju trgovačkom društvu V.₃ d.o.o. na štetu Grada V. i trgovačkog društva V.₂ d.d.

Međutim, suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je, uz okolnost da nije dokazano da bi bilo počinjeno kazneno djelo od strane počinitelja, a što je preduvjet za kaznenopravnu odgovornost dionika, pravilno zaključio da aktivnost optuženika K.₁ koja se sastoji u potpisivanju spornog ugovora nije bila usmjerena na pomaganje optuženiku Č. u počinjenju kaznenog djela već je optuženik K.₁ na to bio obavezan zaključkom Gradskog poglavarstva od 18. prosinca 2008 kojim je u točki II. naloženo trgovačkom društvu V.₂ d.d. da žurno zaključi ugovor o interventnom odvozu i zbrinjavanju baliranog komunalnog otpada i novonastalog otpada do otvaranja županijskog centra za zbrinjavanje otpada radi sanacije postojeće lokacije B.₁ s predloženim poslovnim partnerom u skladu s uvjetima o načinu interventne obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada utvrđene od strane A. d.o.o.

U odnosu na dio inkriminacije koji se odnosi na zaključivanje I Dodatka ugovoru broj ... o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije B.₁ od 12. svibnja 2009. državni odvjetnik u žalbi, prije svega, tvrdi da Gradsko poglavarstvo nije dalo odobrenje gradonačelniku Č. za sklapanje predmetnog dodatka ugovoru, a što proizlazi iz zapisnika sa sjednice od 23. travnja 2009. Stoga smatra da nije točan zaključak prvostupanjskog suda da je Gradsko poglavarstvo raspravljalo o sklapanju predmetnog dodatka ugovoru.

Upravo suprotno tvrdnji žalitelja, iz sadržaja zapisnika sa sjednice Gradskog poglavarstva od 23. travnja 2009. vidljivo je da su članovi Gradskog poglavarstva bili

upoznati sa sadržajem predmetnog dodatka ugovoru, kao i s činjenicom da su u tijeku pripreme za supotpisivanje, a iz podneska od 23. travnja 2009. potpisanog od strane Z. H., zamjenika predsjednika Gradskog poglavarstva proizlazi da je gradonačelnik Grada V. bio ovlašten za supotpisivanje „Aneksa ugovora kojim se reguliraju financijske obveze Grada u projektu interventnog zbrinjavanja otpada temeljem Ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije B.1 sklopljenog između TD V.2 d.d. i TD V.3 d.o.o. dana 24. prosinca 2008. godine, uz uvjet da se financijske obveze za Grad neće izvršavati prije uspostave nove gradske vlasti.“

Osim toga, državni odvjetnik smatra da je optuženik Č. zaključivanjem predmetnog dodatka ugovoru prekoračio granice svojih ovlasti jer je isti zaključen nakon što su Odlukom Vlade Republike Hrvatske od 9. travnja 2009., koja je stupila na snagu 15. travnja 2009., bili raspisani lokalni izbori i dan provedbe izbora određen za dan 17. svibnja 2009., a člankom 10.c Zakona o postupku primopredaje vlasti i člankom 31. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o lokalnoj i područnoj samoupravi, optuženik Č. kao gradonačelnik je bio ovlašten potpisati samo obveze do 1.000.000,00 kuna i to isključivo za poslove iz redovite djelatnosti grada. Također navodi da je potpisivanjem predmetnog dodatka ugovoru postao ugovorna strana i preuzeo obvezu do 1. rujna 2009. osigurati sredstva za isplatu avansa trgovačkom društvu V.3 d.o.o. te pristao na produljenje roka početka zbrinjavanja komunalnog otpada i to bez zaključka Gradskog poglavarstva, iako u tu svrhu nisu bila osigurana sredstva u proračunu Grada V.

Žalbeni prigovor državnog odvjetnika nije osnovan.

Točno je da je odredbom članka 10.c Zakona o postupku primopredaje vlasti („Narodne novine“, broj 17/07.) bilo propisano da od dana raspisivanja redovitih izbora za općinskog načelnika, gradonačelnika, župana i gradonačelnika Grada Z., općinski načelnik, gradonačelnik, župan i gradonačelnik Grada Z. te poglavarstvo kojima prestaje mandat ne smiju zaključivati ugovore značajnije vrijednosti, odnosno ugovore čija je pojedinačna vrijednost veća od 0,5% proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne samouprave), odnosno najviše do 1.000.000,00 kuna, s time da ukupna vrijednost svih tih ugovora ne smije prelaziti iznos od 1/12 proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne samouprave). Međutim, tom zakonskom odredbom propisani su i izuzeci od tog pravila na način da se takvi ugovori mogu zaključiti ako bi nezaključivanje ugovora prouzročilo znatnu materijalnu štetu, odnosno ukoliko je zaključivanje ugovora nužno radi provedbe zakona ili izvršenja ranije preuzetih obveza ili dovršenja ranije započetih poslova za koje se pretpostavlja da će biti okončani do stupanja na dužnost novoizabranog općinskog načelnika, gradonačelnika, župana i gradonačelnika Grada Z.

Trgovačko društvo V.2 d.d. je već osnovnim ugovorom preuzelo financijsku obvezu prema trgovačkom društvu V.3 d.o.o. pa je u pravu prvostupanjski sud kada zaključuje da je I Dodatak ugovoru rezultat izvršenja ranije preuzetih obveza sukladno odredbama osnovnog Ugovora broj ... zaključenog između trgovačkog društva V.2 d.d. i trgovačkog društva V.3 d.o.o. od 24. prosinca 2008., a što predstavlja izuzetak propisan člankom 10.c Zakona o postupku primopredaje vlasti.

I Dodatkom ugovora kojim je ugovorna strana postao i Grad V. na temelju ovlaštenja Gradskog poglavarstva od 23. travnja 2009., reguliran je odnos između Grada V. i trgovačkog društva V.2 d.d. koje je u većinskom vlasništvu Grada V., jer je na temelju dodatka ugovora

trgovačkom društvu V.₂ d.d. s računa Grada V. izvršena isplata na ime namirenja dijela avansa ugovorenog osnovnim ugovorom, pri čemu se, prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka K. Š., za isplatu avansa u proračunima u pravilu ne osiguravaju sredstva, tim više što se u konkretnom slučaju radi o isplati pozajmice od strane Grada V. trgovačkom društvu u njegovom većinskom vlasništvu, a za ispunjenje ranije preuzetih obveza.

Osim toga, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da je I Dodatak ugovoru, kojem je i Grad V. pristupio kao ugovorna stranka, bio nužan za ostvarivanje prava na sufinanciranje zbrinjavanja komunalnog otpada od strane fonda s obzirom da su ta sredstva, prema odluci fonda od 9. travnja 2010., odobrena Gradu V., a ne trgovačkom društvu V.₂ d.d.

Žalbeni navod državnog odvjetnika da prvostupanjski sud nije prihvatio prijedlog za ispitivanje svjedoka V. V. na okolnost da je studija društva A. d.o.o. bila strašna za vidjeti i da je iz te studije bilo vidljivo da je cijeli posao dogovoren ranije, kao i N. L., zaposlenice trgovačkog društva T. V. d.o.o. na okolnost da je optuženik Č. dolazio u upravu toga društva i sastajao se s optuženikom P.₁, čime ukazuje na žalbenu osnovu nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, nije od utjecaja na pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja, jer njihovi iskazi, s obzirom na predložene okolnosti, a vodeći računa i o dokaznoj snazi izvedenih dokaza, ne bi mogli doprinijeti potpunijem utvrđivanju odlučnih činjenica.

Slijedom svega iznijetoga, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da nije dokazano da bi optuženik Č. kao službena osoba iskoristio svoj položaj i ovlast te prekoračio granice svojih ovlasti pa da bi time drugoj osobi pribavio znatnu imovinsku korist i drugome prouzročio znatnu štetu, kao što nije dokazano da bi ga optuženik P.₁ na to kazneno djelo potaknuo, niti da mu je optuženik K.₁ u počinjenju kaznenog djela pomogao.

Stoga je pravilnom primjenom članka 453. točke 3. ZKP/08. prvostupanjski sud optuženika I. Č. oslobodio optužbe zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 2. KZ/11., optuženika D. P. zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 2. u svezi s člankom 37. KZ/11. i optuženika T. K. zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 2. u svezi s člankom 38. KZ/11., opisanih u točki 1) izreke presude.

S obzirom da je optuženik D. P., kao odgovorna osoba u pravnoj osobi T. V. d.o.o. (ranije V.₃ d.o.o.) oslobođen optužbe za predmetno kazneno djelo, pravilno je prvostupanjski sud, na temelju članka 453. točke 3. u svezi s člankom 3. ZOPOKD, utvrdio da trgovačko društvo T. V. d.o.o. (ranije V.₃ d.o.o.) nije odgovorno za kazneno djelo koje bi počinio optuženik D. P., kao predsjednik uprave tog trgovačkog društva, kojim bi tom trgovačkom društvu bila pribavljena imovinska korist u iznosu od 7.490.177,98 kuna.

Stoga je žalbu državnog odvjetnika u odnosu na kaznena djela iz točke 1) izreke presude protiv optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženika T. K. i optuženog trgovačkog društva T. V. d.o.o. (ranije V.₃ d.o.o.) trebalo odbiti kao neosnovanu i u tom dijelu potvrditi prvostupanjsku presudu.

Kazneno djelo opisano u točki 3) izreke prvostupanjske presude u odnosu na optuženika H. V.

Državni odvjetnik pobija prvostupanjsku presudu u oslobađajućem dijelu i protiv optuženika H. V. i optuženog trgovačkog društva T. g. d.o.o. za kaznena djela pod točkom 3)

izreke pobijane presude zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, iako ni u tom dijelu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka ne obrazlaže, već sadržajno ukazuje na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Ispitujući pobijanu presudu na temelju odredbe članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08-19, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ni u tom dijelu nije našao da bi bila počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Državni odvjetnik u žalbi navodi da, osim kaznenopravne odgovornosti optuženika I. Č., optuženika D. P. i optuženog trgovačkog društva T. V. d.o.o. postoji i kaznenopravna odgovornost optuženika H. V. zbog kaznenog djela poticanja na zlouporabu položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. u svezi članka 37. KZ/11., kao i u odnosu na pravnu osobu za kaznena djela koja bi počinili optuženik P., kao predsjednik uprave trgovačkog društva T. G. d.o.o. i optužena N. H., kao članica uprave toga društva. Pri tome ukazuje na iskaz V. K. koji je naveo da je početkom 2010. započela priprema za širenje projekta poticane stanogradnje na lokaciji u ... te da je u svezi toga lobirano kod ministrice M. M. D. u koje lobiranje se uključio i optuženik V.4 koji je bio direktno zainteresiran jer je društvo E. h. d.o.o., kojeg je bio suvlasnik, bilo vlasnik 12.000 m² zemljišta na toj lokaciji. Državni odvjetnik ističe da je na sastanku kod ministrice optuženik Č. izjavio da dečkima treba pomoći, a pogotovo optuženiku V.4 kojem su sredstva bila potrebna za kupnju tvornice octa u S. Angažman optuženika V.4, po mišljenju državnog odvjetnika, govori o njegovoj povezanosti i zainteresiranosti da taj projekt uspije. U nastavku žalbe u dijelu koji se odnosi na inkriminacije stavljene na teret optuženiku V.4 državni odvjetnik ponovno ukazuje na iskaz svjedoka V. K. koji je naveo da je od 1997. do 2000. optuženik V.4 bio gradonačelnik Grada V., a optuženik Č. dogradonačelnik te da se optuženik V.4 prikazivao kao prvi čovjek u V. pa na temelju tog iskaza zaključuje da je optuženik V.4 svojim autoritetom utjecao i poticao službenu osobu na počinjenje kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti u korist trgovačkog društva E. h. d.o.o., a što prvostupanjski sud propušta cijeliti. Državni odvjetnik u odnosu na ulogu optuženika V.4 ističe da su tijekom svibnja 2010. optuženik Č., optuženik P.1 i optuženica H. dogovorili da će Grad V. za dodatnu izgradnju u sklopu programa POS od društava T. V. d.o.o. i E. h. d.o.o. kupiti zemljište u ... što je bilo preduvjet da društva T. g. d.o.o. i T. V. d.o.o. u odnosu na nekretnine na lokaciji B. I.1 i B. I.2 povuku tužbu u predmetu Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-867/09 te da se prolongiraju rokovi sklapanja ugovora i plaćanja, a što prvostupanjski ne cijeni, već suprotno zaključuje kako međuovisnosti nije bilo. Prvostupanjski sud uopće ne uzima u obzir da je povlačenje tužbe bilo uvjetovano sklapanjem ugovora za lokaciju u ..., tim više što iz iskaza svjedoka K.2 proizlazi da je optuženik V.4 organizirao više sastanaka na kojima je s optuženikom Č., optuženikom P.1 i V. K. dogovaran način širenja projekta poticane stanogradnje i na lokaciju U kontekstu navedenog ističe da je Gradsko vijeće o istom odlučivalo tek u prosincu, dakle sedam mjeseci nakon što su dogovori već bili postignuti, dok je na sjednici 19. studenog 2010. donijelo odluku o prihvaćanju planova i programa za POS te dalo suglasnost na prijedlog plana aktivnosti na realizaciji programa POS-a za područje Grada V. pa stoga proizlazi jasan zaključak da je odluka Gradskog vijeća bila samo formaliziranje ranije dogovorenog, a u čemu je ulogu imao i optuženik H. V. Stoga državni odvjetnik smatra da su neriješeni odnosi glede ugovorene kupoprodaje zemljišta na B.2 i u svezi s tim pokrenuti parnični postupak protiv Grada V. i G. s., uz činjenicu da društvo T. V. d.o.o. i E. h. d.o.o. raspolažu zemljištem na lokaciji u ..., iskorišteni kao mogućnost uvjetovanja kupnje spomenutog zemljišta u ... za rješavanje

problema vezanih za B.2. Da je odluka Gradskog vijeća bila samo formaliziranje ranije dogovorenog prema mišljenju državnog odvjetnika proizlazi i iz iskaza svjedoka K.2 u dijelu kada navodi da je 29. prosinca 2010. kod optuženika Č. održan sastanak na kojem su bili prisutni i optuženik P.1 i optuženik V.4 te da je na tom sastanku definirano da se trebaju sklopiti aneksi ugovora za B. I.1 i B. I.2 te sporazum za lokaciju u

Žalba državnog odvjetnika u odnosu na optuženika H. V. nije osnovana.

Optuženiku H. V. se pod točkom 4. izmijenjene optužnice od 27. travnja 2018. u bitnom stavlja na teret da je poticao optuženika Č. na počinjenje kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iskoristivši s optuženikom P.1 činjenicu da su trgovačka društva T. g. d.o.o. i T. V. d.o.o. podnijela tužbu protiv Grada V. i Javne ustanove G. s. V.1 radi sklapanja ugovora i isplate ugovornih kazni s ciljem da se uvjetovanjem povlačenja tužbe i izmjene štetnih ugovornih odredbi realizira prodaja zemljišta Gradu V. i Javnoj ustanovi G. s. V.1 i na lokaciji u ulici ... u V.1 u svezi čega je optuženik V.4 organizirao više sastanaka na kojima je s optuženikom Č., optuženikom P.1 i V. K. dogovoran način širenja projekta poticane stanogradnje i na lokaciju Shodno tome su u svibnju 2010. optuženik Č., optuženik P.1 i optuženica H. dogovorili da će Grad V. za dodatnu izgradnju u sklopu Programa POS od trgovačkih društava T. V. d.o.o. i E. h. d.o.o. kupiti zemljište u ... što je bilo preduvjet da društva T. G. d.o.o. i T. V. d.o.o. u odnosu na nekretnine na lokaciji B. I.1 i B. I.2 povuku tužbu u predmetu Trgovačkog suda u Varaždinu P-867/09 te da se prolongiraju rokovi sklapanja ugovora i plaćanja, a potom je optuženik Č., u svrhu realizacije postignutog dogovora i umanjujući značaj upozorenja da za isto nisu osigurana sredstva i da u Gradu V. ne postoji potreba za tolikom količinom POS stanova, na sjednicama Gradskog vijeća prezentirao potrebu kupnje nekretnina za izgradnju projekta društveno poticane stanogradnje i na lokaciji ... u vlasništvu društava T. V. d.o.o. i E. h. d.o.o. te je Gradsko vijeće Grada V., u uvjerenju da je takva odluka u interesu Grada, 25. siječnja 2011. Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o načinu rješavanja imovinskih odnosa za izgradnju stambenih objekata po Programu društveno poticane stanogradnje na lokaciji ... u V.1 prihvatilo sklapanje sporazuma o kupnji zemljišta vlasništvo društva E. h. d.o.o. ukupne površine 12.673 m², po cijeni od 129 eura/m² uz odgodu plaćanja te potrebu izrade urbanističkog plana uređenja ili urbanističkih rješenja tog dijela grada po prihvaćanju kojih će se rješavati imovinski odnosi za potrebe izgradnje POS stanova, ali su suprotno Odluci Gradskog vijeća optuženik Č. i optuženik P.1 na traženje optuženika V.4 dogovorili da će cijena predmetnih nekretnina biti 129 eura/m² za jednokratno plaćanje, dok će za slučaj obročnog plaćanja cijena biti 149 eura/m².

Prvostupanjski sud je, na temelju izvedenih dokaza, i prema mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, pravilno zaključio da tijekom postupka nije dokazano da bi optuženik H. V. počinio kazneno djelo poticanja na zlouporabu položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. u svezi s člankom 37. KZ/11. na način kako mu je to stavljeno na teret optužnicom.

U pravu je prvostupanjski sud kada navodi da niti iz jednog izvedenog dokaza ne proizlazi da bi optuženik V.4 imao saznanja da su trgovačka društva T. grupa d.o.o. i T. V. d.o.o. podnijela tužbu protiv Grada V. i Javne ustanove G. s. V.1 radi sklapanja ugovora i isplate ugovornih kazni s ciljem da se uvjetovanjem povlačenja tužbe i izmjene štetnih ugovornih odredbi realizira prodaja zemljišta Gradu V. i Javnoj ustanovi G. s. V.1 i na lokaciji

u ulici ... u V.1, niti da bi tražio od optuženika Č. i optuženika P.1 da cijena nekretnine bude suprotna Odluci Gradskog vijeća.

Okolnost da je trgovačko društvo E. h. d.o.o., kojeg je optuženik H. V. bio suvlasnik, raspolagalo s oko 12.000 m² zemljišta na lokaciji u ... u V.1, ukazuje na činjenicu da je optuženik V.4 mogao biti zainteresiran za proširenje programa društveno poticane stanogradnje na lokaciju u ... u V. te da su u tu svrhu i organizirani sastanci s optuženikom Č. i optuženikom P.1, kako to s pravom zaključuje državni odvjetnik, međutim to još uvijek ne znači da je u svrhu realizacije tog projekta poticao optuženika Č. i optuženika P.1 na počinjenje terećenog kaznenog djela.

Osim toga, žalbeni navod koji se naslanja na iskaz svjedoka K.2 da se optuženik V.4 prikazivao kao prvi čovjek u V.1 te da je on bio gradonačelnik V.1, a optuženik Č. dogradonačelnik u periodu od 1997. do 2000. pa da se temeljem toga može zaključiti da bi optuženik V.4 svojim autoritetom poticao službenu osobu na počinjenje kaznenog djela zlorababe položaja i ovlasti je potpuno proizvoljan, ni na kojem dokazu utemeljen i potpuno paušalan pa, stoga nije od utjecaja na zakonitost pobijane presude u tom dijelu.

U svezi s tim treba reći da je proširenje programa društveno poticane stanogradnje na lokaciju u ... bilo planirano programom POS tijekom 2008., a prema iskazima svjedoka Z. H., J. L. i V. K. uvrštavanje te lokacije u Program POS je bilo uvjetovano činjenicom da zbog problema s urbanom komasacijom na B.2 nije mogla započeti POS izgradnja na toj lokaciji, pri čemu je svjedočnica J. L. iskazala i da im je od strane nadležnog ministarstva i od APN-a sugerirano da se okrenu novoj lokaciji koja je omogućavala izgradnju naselja sa svim potrebnim sadržajima, a radilo se upravo o lokaciji u

Stoga je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da nije dokazano da bi proširenje Programa POS na predmetnu lokaciju bilo realizirano uz poticanje optuženika V.4, niti bi bilo vezano uz njegovo saznanje o podnesenim tužbama pred Trgovačkim sudom u Varaždinu, odnosno njihovim povlačenjem.

Naime, nitko od ispitanih svjedoka, kako to pravilno navodi prvostupanjski sud, nije dovodio u vezu optuženika V.4 s aktivnostima vezanim uz povlačenje tužbi niti je itko od ispitanih svjedoka potvrdio da bi optuženik V.4 s optuženikom P.1 iskorištavao činjenicu da su trgovačka društva T. g. d.o.o. i T. V. d.o.o. podnijela tužbu protiv Grada V. i Javne ustanove G. s. V.1 radi sklapanja ugovora i isplate ugovornih kazni kako bi zemljište u vlasništvu društva E. h. d.o.o. bilo kupljeno za daljnju izgradnju na temelju Programa POS., pri čemu ne treba zanemariti i činjenicu, na koju s pravom upire i prvostupanjski sud, da je Gradsko vijeće Grada V. 25. siječnja 2011. Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o načinu rješavanja imovinskih odnosa za izgradnju stambenih objekata po programu društveno poticane stanogradnje na lokaciji ... u V.1 prihvatilo sklapanje sporazuma o kupnji spornih zemljišta.

Isto tako, prvostupanjski sud, nasuprot navodima žalbe, pravilno otklanja i ulogu optuženika V.4 u formiranju cijene predmetnih nekretnina u odnosu na okolnost je li optuženik V.4 poticao optuženika Č. da suprotno Odluci Gradskog vijeća cijena predmetnih nekretnina bude 129 eura/m² za jednokratno plaćanje, a 149 eura/m² za obročno plaćanje nakon čega su optuženik Č. u ime Grada V. i V. K. u ime Javne ustanove G. s. V.1 potpisali Sporazum o kupoprodaji nekretnina za izgradnju projekta društveno poticane stanogradnje na lokaciji ... – II faza s društvom E. h. d.o.o., kojim sporazumima je ugovorena kupnja

navedenih nekretnina na lokaciji za iznos od 129 eura/m² u slučaju jednokratne uplate, odnosno 149 eura/m² u slučaju obročnog plaćanja.

Prvostupanjski sud izostanak poticateljske uloge optuženika V.4 pravilno dovodi u vezu s iskazom svjedoka V. K. koji je naveo da optuženik V.4 nije sudjelovao na sastancima u vrijeme donošenja odluke od strane Gradskog vijeća i sklapanja sporazuma za nekretnine u vlasništvu trgovačkog društva E. h. d.o.o., dok je za nekretnine na lokaciji u ... osnovano povjerenstvo od strane Gradskog vijeća koje je izradilo prijedlog odluke o rješavanju imovinskopravnih odnosa.

Osim toga, iz iskaza svjedokinje J. K., koja je bila pročelnica Upravnog odjela za financije i proračun Grada V. proizlazi da povlačenje tužbi nije povezano s kupnjom zemljišta u Isto tako iz iskaza svjedoka I. L., vijećnice u Gradskom vijeću, proizlazi da je za utvrđivanje cijene formirano povjerenstvo te da je utvrđena jedna cijena za jednokratno, a druga cijena za obročno plaćanje, a na tu okolnost je na isti način iskazivao i svjedok G. K., kao član povjerenstva koje je dobilo zadatak da u suradnji s J. razmotri mogućnosti otkupa zemljišta na lokaciji ... te je formirana cijena za jednokratno plaćanje od 129 EUR po m², a za odgođeno plaćanje od 149 EUR-a po m². Osim toga, iz iskaza svjedoka I. H., člana Gradskog poglavarstva, koji je ujedno bio i predsjednik Povjerenstva za pregovore oko cijene za lokaciju ..., proizlazi da s optuženikom V.4 nije nikada razgovarao vezano uz lokaciju

Slijedom iznijetoga, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da nije dokazano da bi na traženje optuženika V.4, suprotno Odluci Gradskog vijeća, bila dogovorena cijena predmetnih nekretnina od 129 eura/m² za jednokratno plaćanje, odnosno 149 eura/m² uz odgodu plaćanja niti je itko od ispitanih svjedoka optuženika V.4 povezo s prethodno poduzetim radnjama u odnosu na lokaciju B.1.

Stoga je prvostupanjski sud optuženika H. V. pravilno oslobodio optužbe zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. u svezi s člankom 37. KZ/11.

O žalbi državnog odvjetnika u odnosu na optuženo trgovačko društvo T. g. d.o.o. za kazneno djelo opisano pod točkom 3) izreke pobijane presude bit će riječi u nastavku.

Slijedom iznijetoga, a budući da Vrhovni sud Republike Hrvatske nije našao da bi bile počinjene povrede zakona na koje drugostupanjski sud, na temelju članka 476. stavka 1. ZKP/08-19, pazi po službenoj dužnosti, odbijena je kao neosnovana žalba državnog odvjetnika zbog kaznenog djela iz točke 1. izreke te u oslobađajućem dijelu zbog kaznenog djela iz točke 3. izreke u odnosu na optuženika H. V. te je u tom dijelu, na temelju članka 482. ZKP/08-19, potvrđena prvostupanjska presuda.

U odnosu na rješenje

Pobijajući prvostupanjsku presudu u osuđujućem dijelu optuženici I. Č., D. P., N. H. te optuženo trgovačko društvo T. L₁ (ranije V.3 d.o.o. i T. V. d.o.o.) u žalbama tvrde da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 7. ZKP/08. jer da prvostupanjski sud nije potpuno riješio predmet optužbe. Obrazlažući navedenu povredu navode da je državni odvjetnik podneskom od 27. travnja 2018. izjavio da odustaje od daljnjeg kaznenog progona protiv optuženika I. Č., optuženika D. P. i optuženice

N. H. zbog kaznenog djela iz članka 333. KZ/97., a da o izjavi državnog odvjetnika da odustaje od kaznenog progona protiv optuženika za navedeno kazneno djelo sud nije odlučio.

Međutim, ta povreda odredaba kaznenog postupka nije ostvarena iako je točno da je državni odvjetnik pod točkom I) podneska od 27. travnja 2018., izjavio da odustaje od daljnjeg kaznenog progona protiv optuženika I. Č., optuženika D. P. i optuženice N. H. zbog kaznenog djela iz članka 333. KZ/97. opisanog pod točkom 1) optužnice. Naime, žalitelji pri tome zanemaruju činjenicu da je u točki II) tog istog podneska državni odvjetnik u preostalom dijelu optužnice izmijenio činjenični opis, zakonski opis i pravnu kvalifikaciju kaznenih djela koja su optuženicima stavljena na teret i ta izmijenjena optužnica je na raspravi pročitana te su se optuženici na istu očitovali. S obzirom na to da je prvostupanjski sud pobijanom presudom donio odluku o svim točkama izmijenjene optužnice, na takav način je u potpunosti riješio predmet optužbe, pri čemu izostanak odluke o odustanku državnog odvjetnika od kaznenog progona za kazneno djelo koje je bilo obuhvaćeno ranijom optužnicom nije od utjecaja na zakonitost pobijane presude.

Optuženik D. P. i optuženo trgovačko društvo T. I.₁ (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.) u žalbama navode da je počinjena i bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 3. ZKP/08., s obzirom da na raspravama koje su održane 6. i 7. lipnja te 9. i 12. srpnja 2018. nije bila prisutna osoba koja je ovlaštena zastupati Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje: USKOK), kao ovlaštenog tužitelja u ovom kaznenom postupku, jer je optužbu zastupao B. L. kao zamjenik ravnateljice USKOK-a, iako isti nije ispunjavao zakonske uvjete za zamjenika ravnatelja USKOK-a sukladno članku 8. stavku 1. Zakona o uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta („Narodne novine“, broj 76/09., 116/10., 145/10., 57/11., 136/12., 148/13. i 70/17. - dalje: ZUSKOK). To iz razloga što je zakonske uvjete iz citiranog članka ostvario tek 30. prosinca 2018., budući da je prisegnuo na dužnost zamjenika općinskog državnog odvjetnika 30. prosinca 2010.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, smatra da ni ta bitna povreda nije ostvarena.

Odredbom članka 11. stavka 1. ZUSKOK propisano je da Glavni državni odvjetnik iznimno, ako za to postoje osobito važni razlozi, može na prijedlog Ravnatelja na rad u Ured uputiti državnog odvjetnika ili zamjenika državnog odvjetnika za rad u određenom predmetu ili na određeno vrijeme, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se u postupku upućivanja na rad u Ured na odgovarajući način primjenjuju odredbe članka 3. stavaka 5. do 7. toga Zakona.

Prema tome, zakonodavac je predvidio mogućnost upućivanja na rad u USKOK državnih odvjetnika i njihovih zamjenika neovisno o tome radi li se o osobama koje dolaze iz državnih odvjetništava općinske ili županijske nadležnosti, a kako se radi o upućivanju na rad koje je privremenog karaktera, nije kao uvjet za mogućnost privremenog upućivanja propisao godine radnog iskustva kako je to propisano za raspoređivanje na rad u Ured u članku 8. stavku 1. ZUSKOK, već je propisao jedino pristanak osobe na privremeno upućivanje na rad u Ured i pristanak na sigurnosnu provjeru iz članka 3. stavka 5. ZUSKOK.

S obzirom da u konkretnom slučaju žalitelj ne problematizira činjenicu da je B. L. kao zamjenik ravnateljice USKOK-a zastupao optužbu u konkretnom predmetu na temelju rješenja Glavnog državnog odvjetnika kojim ga kao zamjenika općinskog državnog

odvjetnika privremeno upućuje na rad u USKOK, već samo dovodi u pitanje godine njegovog radnog iskustva na mjestu zamjenika općinskog državnog odvjetnika, B. L. je prema mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u konkretnom slučaju, a sukladno izraženom pravnom stavu ovoga suda i u ranijim odlukama (I Kž-Us-95/15-4, I Kž-Us-21/15-10, I Kž-Us-98/18-4, I Kž-Us-109/18-4, I Kž-Us-8/18-6, I Kž-Us-78/19-4), bio ovlašten zastupati optužbu kao ovlaštenu tužitelj na poslovima zamjenika Ravnatelja pa, stoga nije ostvarena citirana bitna povreda odredaba kaznenog postupka.

Daljnju bitnu povredu, koju doduše ne precizira u smislu zakonskog članka, iako iz sadržaja žalbe proizlazi da se radi o bitnoj povredi iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., optuženik I. Č. vidi u tome da je nalaz i mišljenje sudskog vještaka D. Š.₁ nezakonit dokaz, a tu tvrdnju obrazlaže na način da je državni odvjetnik vještačenje povjerio I. I., a taj I. je vještačenje povjerio svojoj zaposlenici D. Š.₁, iako ta ustanova, po mišljenju žalitelja, nije stručna ustanova ili državno tijelo prema članku 309. stavku 2. ZKP/08. Smatra, također, da taj I. ne ispunjava uvjete iz članka 4. Pravilnika o stalnim sudskim vještacima, a niti je od strane županijskog ili trgovačkog suda doneseno rješenje da može obavljati vještačenja. Isto tako tvrdi da je D. Š.₁, kojoj od strane suda nije bilo povjereno vještačenje, na raspravi iznosila mišljenje i odgovarala na pitanja iako više nije bila zaposlenica I.

Međutim, takva povreda nije ostvarena jer se ne radi o nezakonitom dokazu u smislu odredbe članka 10. ZKP/08. o čemu je i prvostupanjski sud dao jasne i valjane razloge na listovima 135. i 136. presude, koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud i na koje razloge se radi nepotrebnog ponavljanja upućuje žalitelj, tim više što je o prijedlogu za izdavanje iz spisa predmeta Elaborata procjene tržišne vrijednosti nekretnina sačinjenog od strane I. I. d.d. iz rujna 2011. pravomoćno odlučeno rješenjem Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-53/12. od 13. rujna 2013. kojim je taj prijedlog odbijen, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I Kž-Us 103/13. od 11. prosinca 2013.

Osim toga, optuženik I. Č., optuženik D. P. i optuženo trgovačko društvo T. I.₁ (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.) u žalbama tvrde da se pobijana presuda u točkama 2. i 3. izreke temelji na iskazima svjedoka A. M. i V. K. koji da su pribavljeni na nezakonit način pa, stoga, smatraju da je i u tom dijelu ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08.

Obrazlažući navedenu žalbenu osnovu u bitnom navode da su tijekom rasprave u prvostupanjskom postupku proizišle nove činjenice na temelju kojih se može zaključiti da zapisnici o iskazima svjedoka M. i K.₂, koji su ispitani tijekom istrage 3. svibnja 2011. (M.) i 5. svibnja 2011. (K.₂) uz primjenu članka 286. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08. i 76/09. - dalje: ZKP/08-09), predstavljaju nezakonite dokaze. To iz razloga što je svjedok M. na raspravi 16. prosinca 2015. izjavio da ne smatra da je počinio kazneno djelo iz članka 312. stavka 1. KZ/97. te da mu nije bilo rečeno da ima pravo na konzultacije s odvjetnikom, a kako mu je uskraćeno pravo na savjetovanje sa odvjetnikom i njegov iskaz je iznuđen, prema mišljenju žalitelja, zapisnik od 3. svibnja 2011. predstavlja nezakonit dokaz u smislu odredbe članka 10. stavka 2. točke 3. u svezi članka 300. stavka 1. točke 7. ZKP/08., kao što tako iznuđen iskaz svjedoka M. predstavlja nezakonit dokaz i u smislu odredbe članka 10. stavka 2. točke 2. ZKP/08. Također, dijelovi iskaza svjedoka M. na zapisniku od 18. srpnja 2011. iz istrage kao i s rasprave od 16. prosinca 2015. u kojima se svjedok referira na iskaz od 3. svibnja 2011., sukladno doktrini plodova otrovane voćke, prema mišljenju žalitelja, također predstavljaju nezakonite dokaze.

Žalitelji ističu da sve ono što je navedeno u odnosu na iskaz svjedoka A. M. iz istrage vrijedi i u odnosu na iskaz svjedoka V. K. sa zapisnika od 5. svibnja 2011.

Također, smatraju da je stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na to pitanje, izražen u odluci broj I Kž-Us 103/13., suprotan stavu i tumačenju Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-I-448/2009. od 19. srpnja 2012., kojom odlukom su kao neustavne ukinute odredbe članka 286. stavaka 2., 3. i 4. ZKP/08. Žalitelji smatraju da je „oprosnica“ bila nezakonita jer je dana protivno odredbi članka 286. stavka 3. ZKP/08. pa da su i iskazi svjedoka M. i K.₂, dobiveni temeljem takve „oprosnice“, nezakoniti dokazi.

Žalbeni prigovor nije osnovan.

Neosnovano žalitelji smatraju da su zapisnici o ispitivanju svjedoka A. M. od 3. svibnja 2011. i svjedoka V. K. od 5. svibnja 2011. nezakoniti dokazi. Naime, kako je to već navedeno i u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I Kž-Us 103/13. od 11. prosinca 2013. kojim su odbijene žalbe optuženika protiv rješenja Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-53/12. od 13. rujna 2013. kojim je odbijen prijedlog obrane za izdvajanjem iz spisa citiranih zapisnika kao nezakonitih dokaza, iz tih zapisnika proizlazi da su A. M. i V. K., nakon što su na početku ispitivanja u istrazi naveli da bi svojim iskazima sebe izložili kaznenom progonu, upozoreni na mogućnost davanja izjave iz članka 286. stavka 4. ZKP/08-09, a nakon što je Glavni državni odvjetnik Republike Hrvatske potpisao izjavu Ravnatelja USKOK-a o nepoduzimanju kaznenog progona protiv tih svjedoka, isti su upozoreni u smislu odredbe članka 286. stavka 3. ZKP/08-09 da mogu radi zaštite svojih prava i interesa imati savjetnika iz reda odvjetnika.

Prema tome, suprotno žalbenim navodima, u odnosu na svjedoke A. M. i V. K. bile su ostvarene zakonske pretpostavke za njihovo ispitivanje uz primjenu članka 286. ZKP/08. pa, stoga, nema govora o tome da bi njihovi iskazi bili iznuđeni tijekom istrage, kako to neosnovano tvrde žalitelji, iz kojeg razloga zapisnici o ispitivanju tih svjedoka tijekom istrage nisu nezakoniti dokazi u smislu odredbe članka 10. stavka 2. točke 2. ZKP/08.

Osim toga, uz naprijed iznijeto treba reći da, prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženom i u ranijim odlukama (I Kž-Us 100/16. od 7. rujna 2016.), ZKP/08. ne sadrži odredbu prema kojoj bi iskaz svjedoka koji bi bio ispitan protivno odredbi članka 286. ZKP/08., bio nezakonit dokaz u smislu odredbe članka 10. stavka 2. točke 3. ZKP/08., osim što se osuđujuća presuda sukladno odredbi članka 298. ZKP/08., ne može temeljiti isključivo na iskazu svjedoka koji je ispitan sukladno odredbi članka 286. stavaka 2. do 4. ZKP/08. pa je i iz tog razloga žalbeni prigovor optuženika neosnovan.

Također, žalitelji smatraju da je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj I Kž-Us 103/13. od 11. prosinca 2013. pogrešno protumačio na štetu optuženika odredbu članka 286. stavaka 2. i 4. ZKP/08-09 i da je ta odluka u suprotnosti s odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-I-448/09. od 19. srpnja 2012. kojom je kao neustavna ukinuta odredba članka 286. stavaka 2., 3. i 4. ZKP/08. Žalitelji smatraju da je Vrhovni sud Republike Hrvatske prilikom odlučivanja o nezakonitosti dokaza već bio upoznat da će u odnosu na članak 286. ZKP/08. nastupiti izmjene i dopune Zakona o kaznenom postupku koje izmjene su i objavljene u Narodnim novinama od 6. prosinca 2013. Stoga žalitelji smatraju da je prvostupanjski sud, neovisno o tome što je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučivao

prema tada važećem zakonu, u pobijanoj presudi navedene okolnosti trebao uzeti u obzir, a ne se samo pozvati na citiranu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

Međutim, žalitelji pri tome gube iz vida činjenicu da je pod točkom IV. citirane odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske navedeno da ta odluka nema učinaka na postupke koji su pokrenuti te na radnje i mjere koje su poduzete prema Zakonu o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09. i 80/11.) za vrijeme njegova važenja. Stoga je, u vrijeme kada je provedeno ispitivanje svjedoka M. i K.₂ (3. i 5. svibnja 2011.), bila na snazi neizmijenjena odredba članka 286. ZKP/08., budući da je ista izmijenjena V. novelom ZKP/08. od 6. prosinca 2013., koja je stupila na snagu 15. prosinca 2013. Prema tome, žalitelji neosnovano ističu okolnosti koje su dovele do ukidanja citirane odredbe ZKP/08. od strane Ustavnog suda Republike Hrvatske jer te okolnosti nisu od utjecaja na zakonitost provedenih dokaznih radnji, a time niti od utjecaja na zakonitost pobijane presude u tom dijelu.

Isto tako ne stoji žalbeni navod optuženika I. Č. kojim ukazuje na nezakonitost dokaza pribavljenih do skidanja njegovog imuniteta kao saborskog zastupnika pri tome se pozivajući na odredbu članka 197. stavka 2. ZKP/08. koji je bio na snazi u vrijeme pribavljanja dokaza, jer je i u odnosu na tu okolnost već odlučeno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I Kž-Us 103/13. od 11. prosinca 2013. U tom rješenju je navedeno „da eventualna povreda navedene odredbe nije zakonom sankcionirana kao nezakonit dokaz (članak 10. stavak 2. točka 3. ZKP/08), već tu eventualno dolazi u obzir primjena članka 10. stavak 2. točka 2. ZKP/08“. Također u nastavku obrazloženja navedeno je da je „s obzirom na to da je Ustavom Republike Hrvatske propisano da se protiv saborskog zastupnika ne može pokrenuti kazneni postupak (a ne kazneni progon, kako je to navedeno u članku 197. stavak 2. ZKP/08) bez odobrenja Hrvatskog sabora“ pravilan zaključak prvostupanjskog suda da se ne radi o nezakonito pribavljenim dokazima jer je „sukladno članku 17. ZKP/08 kazneni postupak u ovom predmetu započeo 6. prosinca 2012. kada je potvrđena optužnica, dok je kraj obnašanja zastupničkog mandata I. Č. 22. prosinca 2011.“

Ne stoji ni žalbeni navod optuženice N. H. da joj je povrijeđeno pravo obrane iz razloga što izmijenjena optužnica od 27. travnja 2018., s obzirom na opseg izmjena, nije vraćena u stadij ispitivanja optužnice, čime da je povrijeđena odredba članka 441. ZKP/08. i zbog čega tvrdi da je bila onemogućena na nju odgovoriti. To stoga što je odredbom članka 441. stavka 4. ZKP/08. dostavljanje izmijenjene optužnice optužnom vijeću radi njenog ispitivanja propisano kao mogućnost, a ne kao obveza suda pa stoga citirana zakonska odredba nije povrijeđena niti je u tom dijelu povrijeđeno pravo obrane optuženice, s obzirom na to da je izmijenjena optužnica na raspravi pročitana i optuženici su se na tu izmijenjenu optužnicu očitovali.

Bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. optuženik D. P., optuženica N. H. i optuženo trgovačko društvo T. I.₁ d.o.o. (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.) vide u tome da je inkriminirani period u točki 3. osuđujućeg dijela izreke presude naznačen kao period od svibnja 2008. do lipnja 2011., iako su inkriminirane radnje opisane zaključno s veljačom 2010. pa da je iz tog razloga izreka pobijane presude proturječna razlozima, kao što postoji i nesuglasje između izvornika i pisanog otpravka presude u dijelu osobnih podataka optuženika jer da u izvorniku presude, za razliku od njenog otpravka, nisu naznačeni osobni podaci optuženika.

Žalbeni navodi optuženika su u tom dijelu točni, međutim, navedene okolnosti nisu od značaja za zakonitost pobijane presude jer se pobijana presuda i uz te nedostatke može ispitati pa, stoga, nije ostvarena citirana žalbena osnova, kako u pogledu osobnih podataka optuženika, tako i u odnosu na naznačeni inkriminirani period u točki 3. osuđujućeg dijela izreke pobijane presude budući da veljača 2010., koji datum žalitelji apostrofiraju u žalbi, ne izlazi izvan okvira naznačenog inkriminiranog perioda zaključno s mjesecom lipnjom 2011.

Također je točno da u obrazloženju pobijane presude nedostaju razlozi o postojanju pravnog kontinuiteta u odnosu na kazneno djelo iz točke 4. osuđujućeg dijela pobijane presude, na koju okolnost u žalbi upiru optuženici D. P. i N. H., međutim, i u tom dijelu se pobijana presuda može ispitati, s obzirom da postoji pravni kontinuitet između kaznenog djela iz članka 337. KZ/97. koji zakon je bio na snazi u vrijeme počinjenja tog kaznenog djela i kaznenog djela iz članka 246. KZ/11. koje kazneno djelo je optuženicima stavljeno na teret izmijenjenom optužnicom.

Stoga su neosnovani žalbeni navodi u odnosu na citirane bitne povrede odredaba kaznenog postupka.

Međutim, optuženik I. Č., optuženik D. P., optuženica N. H. i optuženo trgovačko društvo T. I.₁ d.o.o. (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.) u žalbama s pravom ističu da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavaka 2. i 3. ZKP/08. jer im je odbijanjem dokaznih prijedloga bez obrazloženja teško povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 56/90., 135/97., 8/98. - pročišćeni tekst, 113/00., 124/00. - pročišćeni tekst, 28/01., 41/01. - pročišćeni tekst, 55/01. - ispravak, 76/10. i 85/10. - pročišćeni tekst - dalje: Ustav) i Konvencijom o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda („Narodne novine“ međunarodni ugovori broj 18/97., 6/99., 14/02., 13/03., 9/05, 1/06. i 2/10. - dalje: EKLJP), a time i povrijeđeno pravo na obranu, a ta povreda je mogla utjecati na presudu.

Na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08., iako je izričito ne navodi, ali sadržajno obrazlaže, u žalbi s pravom ukazuje i državni odvjetnik tvrdnjom da prvostupanjski sud u odnosu na dio pod točkom 4. izreke pobijane presude kojom je optuženik I. Č. oslobođen optužbe zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11., a optuženik D. P. zbog poticanja na kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. u svezi s člankom 37. KZ/11., nije dao ocjenu proturječnih dokaza, a što je moglo utjecati na presudu.

Prvostupanjski sud je, na temelju članka 421. stavka 1. točaka 2. i 3. ZKP/08., odbio izvođenje dokaza ispravom, predloženih od strane optuženika I. Č. (list 71), ali u obrazloženju presude nije iznio razloge odbijanja dokaznih prijedloga, kao što je odbio kao nevažno izvođenje dokaza ispravom, predloženih od strane optuženika D. P. (listovi 71-107) i optuženika T. K. (list 107), bez ikakvog obrazloženja razloga odbijanja. Također, prvostupanjski sud je, kao nevažno i neprikladno, odbio izvođenje dokaza ispravom, predloženih od strane optuženice N. H. (listovi 107-113), ali nije dao razloge za odbijanje dokaznih prijedloga, kao što je bez ikakvog obrazloženja, kao nevažno, odbijeno i izvođenje dokaza ispravom, predloženih od strane VII optužene pravne osobe T. V. d.o.o.

Isto tako, na temelju članka 421. stavka 1. točke 2. ZKP/08., odbijeni su dokazni prijedlozi zamjenice ravnateljice USKOK-a da se ispita dvoje svjedoka te dokazni prijedlozi obrane da se u svojstvu svjedoka ispita 185 svjedoka (listovi 134 i 135), pri čemu

prvostupanjski sud ne obrazlaže o čijim se dokaznim prijedlozima radi, na koje okolnosti su predloženi, niti razloge njihova odbijanja.

Do povrede načela pravičnosti proklamiranog u članku 29. stavku 1. Ustava i članku 6. EKLJP, prema standardima opisanim u presudama Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP), kao na primjer u predmetima *Topić protiv Hrvatske* i *Horvatić protiv Hrvatske*, može doći ako su dokazni prijedlozi dovoljno obrazloženi, ako su važni za predmet optužbe, ako mogu ojačati poziciju obrane te ako sud njihovo odbijanje nije dovoljno obrazložio.

U predmetu ESLJP *Rotomashvili protiv Gruzije* zauzeto je stajalište da u odluci treba dati određen i izričit odgovor na tvrdnje stranaka koje su odlučne za ishod postupka i treba se osvrnuti na sva bitna pitanja u postupku, dok je u predmetu *Moreira Ferreira protiv Portugala* navedeno da dani razlozi ne smiju biti automatski niti stereotipni.

Iz sadržaja prijedloga za izvođenje dokaza proizlazi da su dokazni prijedlozi optuženika, kako u odnosu na dokazivanje ispravama, tako i u odnosu na personalne dokaze, bili detaljno obrazloženi, navedene su okolnosti u odnosu na koje se predlaže izvođenje pojedinih dokaza i u odnosu na koji dio inkriminacija se ti dokazni prijedlozi odnose, čime je istaknuta važnost predloženih dokaza za predmet optužbe. Stoga je prvostupanjski sud bio dužan prilikom odbijanja dokaznih prijedloga optuženika, kako prema standardima proklamiranim u odlukama ESLJP, tako i sukladno odredbi članka 459. stavka 5. ZKP/08., izložiti potpune, jasne i valjane razloge zbog kojih nije prihvatio pojedine dokazne prijedloge stranaka.

Potpuni izostanak obrazloženja odbijanja velikog broja dokaznih prijedloga obrane čini presudu arbitrarnom i predstavlja povredu prava optuženika na pravično suđenje zajamčeno Ustavom i EKLJP, pri čemu navođenje samo normativnog teksta odredbe članka 421. stavka 1. ZKP/08. bez konkretnog sadržaja ne predstavlja dostatne razloge za valjano obrazloženu sudsku odluku o odbijanju dokaznih prijedloga stranaka, kako je to navedeno i u ranijim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske (I Kž-Us 130/14., I Kž-223/16.).

Na takav način prvostupanjski sud počinio je bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., a time i bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. jer nije pravilno primijenio odredbu članka 459. stavka 5. ZKP/08., a što je moglo utjecati na presudu.

Isto tako, u pravu je i državni odvjetnik kada ukazuje da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka time što je prvostupanjski sud u oslobađajućem dijelu pod točkom 4. izreke pobijane presude propustio analizirati iskaze svjedoka R. R., B. V., D. Š.2, D. L., V. P. i T. T. koji su svjedočili o izvršenim ulaganjima trgovačkog društva D. A. C. d.o.o. u razvoj aerodroma V.1, nasuprot iskazima svjedoka koji su govorili suprotno i kojim iskazima, između ostalog, prvostupanjski sud obrazlaže oslobađajuću presudu u tom dijelu. Činjenica jesu li od strane tog trgovačkog društva vršena ulaganja u aerodrom V.1 je važna radi ocjene okolnosti pod kojima je došlo do preuzimanja upravljanja Aerodromom V.1 od strane društva W. d.o.o., pogotovo onog dijela inkriminacije kojim se optuženiku Č. stavlja na teret da je neistinito predočio članovima Gradskog poglavarstva da dotadašnji podzakupnik D. A. C. d.o.o. nije ispoštivao postojeći ugovor i izvršio potrebna ulaganja u razvoj aerodroma, a što je bio razlog da se ne zaključi ponovni ugovor s tim trgovačkim društvom, na što s pravom ukazuje državni odvjetnik.

Time je prvostupanjski sud i u tom dijelu počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. jer je nepravilno primijenio odredbu članka 459. stavka 5. ZKP/08., s obzirom da nije dao ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, a što je moglo utjecati na presudu.

Slijedom iznijetoga trebalo je pobijanu presudu prihvaćanjem žalbi optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženice N. H. te optuženog trgovačkog društva T. I.₁ (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.) u osuđujućem dijelu pod točkama 2., 3. i 4. izreke pobijane presude te prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika u oslobađajućem dijelu pod točkom 4. izreke pobijane presude, ukinuti i predmet u tom dijelu vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

S obzirom da je prvostupanjska presuda u osuđujućem dijelu ukinuta protiv optuženika D. P., trebalo je istu povodom žalbi optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženice N. H. te optuženog trgovačkog društva T. I.₁ (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.), a po službenoj dužnosti ukinuti i u odnosu na optuženo trgovačko društvo T. G. d.o.o. zbog kaznenog djela iz točke 3.) izreke pobijane presude, s obzirom da se, sukladno odredbi članka 23. stavka 1. ZOPOKD, za kazneno djelo pravne osobe i odgovorne osobe provodi jedinstveni postupak i donosi jedna presuda.

Također je pobijana presuda povodom žalbi optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženice N. H. te optuženog trgovačkog društva T. I.₁ (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.), a po službenoj dužnosti, sukladno odredbi članka 479. ZKP/08-19, primjenom načela *beneficium cohaesionis*, ukinuta i u odnosu na optuženo trgovačko društvo W. d.o.o. zbog kaznenog djela iz točke 4. osuđujućeg dijela izreke pobijane presude, jer su razlozi zbog koji je donesena odluka u korist optuženika I. Č., optuženika D. P., optuženice N. H. i optuženog trgovačkog društva T. I.₁ (ranije V.₃ d.o.o. i T. V. d.o.o.), od koristi i za tog optuženika koji nije podnio žalbu u tom smislu. Iz tog razloga žalba tog optuženika podnesena zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja je postala bespredmetna.

Slijedom iznijetoga, odlučeno je kao pod točkama I. i II. izreke.

U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će ponovno izvesti i ocijeniti sve ranije izvedene dokaze, a po potrebi i nove, a nakon toga će, uvažavajući argumentaciju ove drugostupanjske odluke, donijeti novu, na zakonu zasnovanu odluku, koju će valjano obrazložiti sukladno odredbi članka 459. ZKP/08., na način da će iznijeti razloge o svim odlučnim činjenicama, iznijeti nesporne činjenice te jasno i potpuno izložiti koje sporne činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, pri čemu posebnu pažnju treba posvetiti ocjeni vjerodostojnosti proturječnih dokaza, iz kojih razloga ne bi prihvatio pojedine dokazne prijedloge stranaka te kojim bi se razlozima rukovodio pri rješavanju pravnih pitanja, osobito pri utvrđivanju postoji li kazneno djelo i krivnja optuženika.

Osim toga, prvostupanjskom sudu valja skrenuti pozornost da osuđujuća presuda, ukoliko u ponovljenom postupku optuženici budu proglašeni krivima, sukladno odredbi članka 298. ZKP/08-19, ne može biti utemeljena isključivo na iskazima svjedoka pribavljenima prema članku 286. stavcima 2. do 4. ZKP/08-19, kao što se osuđujuća presuda, sukladno odredbi članka 411. stavka 4. ZKP/08-19, ne može temeljiti isključivo ili u

odlučujućoj mjeri na iskazima svjedoka ili vještaka koji nisu ispitani na način propisanim člankom 234. i 235. ZKP/08.

Isto tako u ponovljenom postupku, prvostupanjski sud treba voditi računa o tome da su optuženik D. P. i optuženo trgovačko društvo T. V. d.o.o. (sada T. I.₁ d.o.o.), koji su u svojstvu pravne osobe, odnosno odgovorne osobe u toj pravnoj osobi optuženi za isto kazneno djelo, zastupani po istom branitelju u osobi N. D., odvjetnika u Z.₁, što je u suprotnosti s odredbom članka 69. stavka 1. ZKP/08-19, kojom je propisano da više optuženika može imati istog branitelja ako se protiv njih ne vodi postupak za isto kazneno djelo.

Zagreb, 29. ožujka 2021.

Predsjednik vijeća:
Damir Kos, v. r.